

θρόντος παρέχει πᾶσαν ἐνδειξιν ἀγάπης . . . Βέβαια ὡς ζῶον ὑπομειδίᾳ, ὡς ζῶον στοργὴν δεικνύει . . . Καὶ τί μὲ τοῦτο, δὲν ἔχει καρδίαν ἄραγε ;

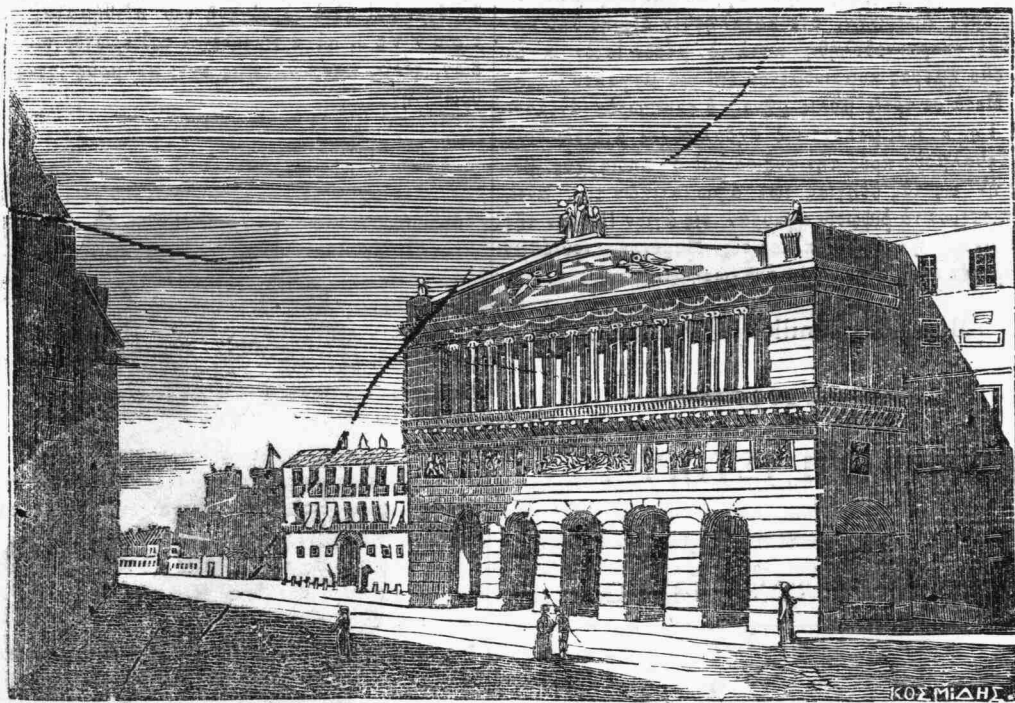
Ὅταν ἡ θηλυκὴ Σιμία Σφύγξ ἀποκτήσῃ μικρὸν, γίνεται ἄλλη ἐξ ἄλλης ἐκ τῆς ἀλαζονίας τῆς. Θεωρεῖ τοὺς ὁμοίους τῆς ὡς ἀναξίους τῆς συντροφίας τῆς. Τότε βλέπετε εἰς τὸ ἥθος καὶ τοὺς τρόπους τῆς τὴν ὑπερφάνειαν καὶ τὴν φιλοστοργίαν. Ἐν μόνον βλέμμα τῆς ἐξαρκεῖ νὰ σταματήσῃ εἰς ἀπόστασιν τινα μακρὰν τῆς καὶ τοὺς πλέον θραυστέρους, συγχωρεῖ δὲ εἰς μόνον τὸν σύζυγον τὴν πλησίαν, ὑπὸ τὸν θρον τοῦ νὰ φέρεται πατὴρ φιλόστοργος. Ἀμφότεροι κἀθηνται ἀπέναντι ἀλλήλων, συσταυρόντες τὰς κνήμας καὶ σχηματίζοντες οὕτω εἶδος τι φωλεᾶς ἐνθα ἐμφωλεύει τὸ τέκνον ὑπὸ τὴν προστασίαν των.

Μεταξὺ τῶν συνδιαιωμένων τούτοις ὑπῆρχεν εἰς τὸν βοτανικὸν κήπον καὶ νῆα θήλειά τις πίθηξ, ἥτις δὲν ἦ δύναιτο νὰ ζήσῃ μακρὰν τῆς εὐτυχοῦς ταύτης μητρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ. Ἡ μαγίστη αὐτῆς ἐπιθυμία ἦτο τὸ νὰ γίνεταί δεκτὴ εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ νὰ ἀξιοῦται νὰ

θωπεύῃ τὸν μικρὸν πίθηκον, ὅστις τῇ ἐφαινετο ἀριστοῦργημα τῆς φύσεως· ἐπεδαφίλευε πᾶσαν ὑπὸ ἀνθρώπου φανταζομένην θώπευσιν. Πλὴν πᾶσα φροντίς ἦτον ἀνωφελής. Ἡ μήτηρ ἔμεινεν ἀκαμπτος, ἐγρύζεν ἀπειλητικῶς καὶ ἐκτύπα τὸ ἔδαφος μέχρις οὗ ἡναγκάζετο νὰ τῆς στρέψῃ τὰ νῦτα. Αὕτη τότε ἀπεμακρύνετο πλήρης λύπης ἀλγεινῆς· ἐκάθετο μακρύτερον, καὶ ὠρύετο ὀδυνηρῶς· ἀλλ' ὑπέικουσα εἰς ἐνδόμυχόν τι αἰσθημα ἐπανήρχετο εἰς τὸ μικρὸν καὶ ἀνεκραύγαζε μετ' ἀφάτου ἀγαλλιάσεως, ἐὰν ἡ μήτηρ ἐσυγχώρει εἰς αὐτὴν τὴν ψαῦσιν τῆς ἄκρας μόνον τῆς οὐρᾶς τοῦ υἱοῦ τῆς.

Ὅτε δὲ τὸ μικρὸν τοῦτο ἐδυνήθη ν' ἀναρρίχῃται τὰς κιγκλίδας, τότε ἔπρεπε νὰ ἰδῇτε τὴν μητέρα πῶς τὸ ἐσυμβούλευε, τὸ παρηκολούθει καὶ τὸ παρεφύλαττε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, τρέμουσα καὶ εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀνοησίαν του, ἀπλώνουσα τοὺς βραχίονάς της ἵνα τὸ δεχθῇ πίπτον, καὶ τότε νὰ τὸ ἐπιπλήξῃ, ἐπιδαφιλεύουσα ἀπαίρους θωπείας . . .

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν.) Π. Η.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ Ο ΑΓΙΟΣ ΚΑΡΟΛΟΣ ΕΝ ΝΕΑΠΟΛΕΙ.

Τὸ θέατρον, Ἅγιος Κάρολος ἐν Νεαπόλει, ἐκτίσθη ἐπὶ Καρόλου τοῦ Γ'. τὸ 1737, κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ ἱπποπότου Μεδράνου, ὑπὸ Ἀγγέλου Καραζάλου, εἰς 270 ἡμέρας. Καταστραφέν δ' ὑπὸ πινος πυρκαϊᾶς τὸ 1815, ἀνωκοδομήθη μετ' ὀλίγον ὑπὸ τοῦ περιφήμου θεατρῶνου Βαρβάγια κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ ἀρχιτέκτονος Νικολίνου.

Ἡ πρόσοψις, ὀλίγον τι σκυθρωπὴ, σύγκειται ὑπὸ τινος στοᾶς, Ἰονικῆς τάξεως, ὑπὸ τὴν ὁποίαν κυκλοφοροῦσι τὰ ὀχήματα. Ὁ πυλὼν εἶναι μεγαλοπρεπὴς καὶ εἰς διάδρομοι εὐρύχωροι· ἀλλ' ἡ κλίμαξ βεβαίως δὲν ἤρμοζεν εἰς τοιοῦτον λαμπρὸν οἰκοδόμημα. Ἡ δ' αἴθουσα τοῦ θεάτρου ὀλίγον τι μεγαλειτέρα τοῦ τῶν Παρισίων τοῦ Μελοδράματος, περιέχει ἐξ σειρᾶς θεωρείων, ἐκάστης τῶν σειρῶν περιεχούσης τριάκοντα δύο· ἕκαστον δὲ θεωρεῖον δύναται νὰ περιλάβῃ δώδεκα περίπου θεατὰς, ὅλαι αἱ θέσεις τῆς πλατείας εἶναι ἡριθμημέναι καὶ κεχωρισμέναι, ὅπερ συνειθίζεται ἰδίως εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Ἡ αἴθουσα, Ἀγίο^ς Κάρολος εἶναι κατὰ χρωμα^ς ἄνωθεν ἕως κάτω, ἐκτός τινων ἀετωμάτων ἐπαργύρων, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων, ποικιλομένης τῆς χρυ-

σοὺς ταύτης θέας ἐμποδίζει τὴν ἀηδίαν τῆς μονοτονίας. Κατὰ τὸν ἰταλικὸν συρμόν, τὰ θεωρεῖται εἶναι ἐστρωμένα διὰ κυανῆς ἐρέας. Τὸ δὲ τοῦ βασιλέως, κατέναντι τῶν σκηνῶν εὐρισκόμενον, καὶ ὑπεράνω τῆς εἰσόδου τῆς πλατείας, ὑποστηρίζεται ὑπὸ δύο φοινίκων κεχυρωμένων, καὶ διακοσμεῖται ὑπὸ δύο παραπετασμάτων χρυσοῦφάντων καὶ ἰανθίνων, ἀνεγειρομένων μηχανικῶς. Τὰ ζωγραφήματα τῆς ὁροφῆς τῆς αἰθούσης παριστάνουσι τὸν Παρνασσόν· ὑπεράνω δὲ τῆς σκηνῆς ὑπάρχει ὠρολόγιον εἰς τοῦ ὁποίου τὸ σκιόθρονον ἔρωτες δεικνύουσι τὰς ὥρας. Ἐν τῷ μεταξύ ἐκάστου θεωρεῖται ὑπάρχει λυχνία ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐξ ἀργύρου πέντε ἔχουσα βραχίονας. Πρὸς φωτισμὸν δὲ μεταχειρίζονται κηρία. τῶν ὁποίων εἰς τὰς μεγάλας μάλιστα ἑορτὰς ἡ αἰθουσα φεγγόβολεῖ ἡμερησίαν ὄντως λάμψιν. Τότε, ἡ αἰθουσα ἐστολισμένη εὖσα μὲ 77½ κηροπήγια, πληροῦται, τῇ ἀληθείᾳ, καταπληκτικοῦ φωτός, ἀλλὰ, τέλος πάντων, οὐ τοσοῦτον τοῦ Περγολας τῆς Φλωρεντίας, οὗ τὸ λαμπρὸν στίλβωμα τετραπλασιάζει τὴν λάμψιν τῶν σκηνῶν. Ἡ σκηνή, εἰς ἄκρον εὐρύχωρος, ἔχει 97 ποδῶν βάθους, ἀλλ' εἶναι καθ' ὅλοκληρίαν κακῶς διατεθειμένη, μολονότι, ὡς εἶπον περιηγηταί τινες, ὅταν ἀνεωχθῇ τὸ βάθος αὐτῆς δύναται νὰ γενῇ ἀποπτος ἡ θάλασσα καὶ ὁ Βεσοῦβιος· πλην μεταξύ τοῦ Ἀγίου Καρόλου καὶ τῆς θέας ταύτης ἐγείρεται τὸ μέγιστον παλάτιον τοῦ βασιλέως.

Π. Η.

ΜΑΓΕΙΑ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδ. 87.)

Ἀπειρότομον ἱστορίαν θὰ εἶχομεν ἂν ὑπῆρχεν ἐκθεσις τῶν μυριποικίλων μαγειῶν καὶ τῶν ὑπερφυσικῶν συμβάντων ὅσα διομολογοῦνται ὑπὸ συγγραφῶν· ἀλλ' ὅπως ἂν ᾖ ἀναμφίβολον εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι διεσθερμένης ἀγωγῆς ἢ τεχνιέντας προθέμενοι τὴν ἰδίαν ὠφέλειαν ἢ τὴν εὐαρέσκειαν διεχειρίζοντο κατὰ τὸ δοκοῦν τὴν εὐπιστίαν τῶν δυστυχῶν πλασμάτων, καὶ πρὸ ὀλίγου ἐτι ἐν Γαλλίᾳ ἀνὴρ παρεισδύς εἰς τὸν κοιτῶνα νεάνιδος ἀνήγγειλεν ἑαυτὸν ὡς ὁ ἄγγελος Γαβριήλ.

Κακῶς δὲ πολλοὶ ὠμίλησαν περὶ τοῦ ὁμοιομόρφου τῶν καταθέσεων τῶν βασανισθέντων μάγων θέλοντες ἐκ τούτου νὰ συμπεράνωσι *π ρ α γ μ α τ ι κ ὁ τ η τ α*, διότι, λέγουσι, τὰ αὐτὰ κατέθανον ἰδία καὶ κατὰ τόπους διαφόρους ἐξετασθέντας· ἀλλ' ἡ *Σ φ ὕ ρ α* τῶν *κ α κ ο ὕ ρ γ ω ν* εἶχε βεβαίως πανταχοῦ τοὺς αὐτοὺς τύπους, αἱ καταθέσεις ἦσαν ἡχῶ τῶν ἐρωτήσεων, καὶ τὰ περὶ τῶν δαιμόνων ἐν γένει ἦσαν γνωστά· εἰς δὲ τὴν περιήγησιν ὑπόθεσιν τοῦ Μουουρά (βιβλίον ἀποτρόπαιον τοῦ Γλομβίλ)· ἡ ἀσθένεια ἐξετάθη κατ' ἀρχὰς εἰς τὰ παιδία, ἄτινα ἐφρόνουν ὅτι προσεβάλλοντο ἀπὸ τι δαιμόνιον κατὰ πᾶσαν αὐτῶν νόσον, ἡ δὲ ὑπόθεσις αὐτῇ ἱστορουμένη δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἡ *ἐπιτομή τῶν Παραλογισμῶν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους*. Αἱ κηρυττόμεναι δὲ μάγισσαι, ὁμολογοῦν ὅτι τὴν νύκτα ἐπὶ τῆς Βλοκίλας, αἰθούσης τοῦ χοροῦ τοῦ Σατανᾶ ἐν Σουηδία ὡς ἐπὶ τῆς Βρόκεν ὡς ὕψος, τοιαύτης ἐν Γερμανίᾳ, ὡ-

χούντο ἐπὶ χειρῶν σαρώθρου ἐπὶ ὀβελῶν, ἐπὶ αἰγῶν κηλ. ὅτι ἐβαπτίζοντο ὑπὸ ἱερέως διωρισμένου πρὸς τοῦτο παρὰ τοῦ Σατανᾶ, ὅτι ἐδείκνυον ἔπειτα δειπνον πολὺ λιτὸν ἀνευ οἴνου, ὡς ἐφαίνετο ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτῶν δειπνῶν, ὅτι ἔπειτα ἐχόρευον καὶ ὅτι ὁ διάβολος ἐν τῇ εὐθυμίᾳ αὐτοῦ ἐξέσυρε τοὺς ἵππους ἀπὸ τῶν σκελῶν αὐτῶν καὶ τὰς ἐτυπεν εἰς τὴν βάχιν, ὅτι ἐνίστε ἔμουσούργει καθὸ πολὺ ἀρεσκόμενος εἰς τὴν μουσικήν· ἀλλὰ δὲν εἶναι τρομερὸν ν' ἀκούῃ τις ὅτι ἐπὶ καταθέσεων τοιαύτης φύσεως δικαστήριον τῶν λογάδων τῆς ἐπαρχίας Δελεκαρίας παρόντων ἀντιπροσώπων τῆς πρωτεύουσας κατεδίκασαν εἰς θάνατον 62 γυναῖκας καὶ δέκα πέντε παιδία· ὅλαι δὲ αἱ μάγισσαι ὁμολογοῦν ἐπίσης ὁμοιοτύπως φιλόττος μίξιν μετὰ τοῦ διαβόλου, καὶ τοῦτο ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ περιέργους ἱατρικὰς αὐτοψίας.

Ἐξάπτεται δὲ μᾶλλον ἡ δαιμονομανία φυσικῶν ἐνεκεν συμπτώσεων καὶ κυρίως διὰ νευρικῶν τινῶν παθήσεων, καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὴν τρυφερὰν ἡλικίαν τὰ περὶ δαιμόνων διηγήματα ἐντυπῶνται ἰσχυρῶς εἰς τὴν φαντασίαν, πᾶς ἐλαφρὸς πνεστὸς τοῦ ἐγκεφάλου ἐπηρεάζετο ὀπτασίας διαβολικῆς εἰς τὰ κοράσια μάλιστα καὶ τὰς γυναῖκας· διὰ τοῦτο ἔχομεν φοδερὰν ἱστορίαν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων ὧν τὰ ὑπότροφα κοράσια ἐκκρύβθησαν μαγευμένα ἐπὶ τῇ ἀπλῇ περὶ διαβόλου καταθέσει ἑνὸς αὐτῶν, καὶ, πρὸ πάντων οἰδαμεν οἱ πολλοὶ τὸν ἐν Νέα Ἀγγλίᾳ (1699) ἀποτρόπαιον φόνον τῶν δυστυχῶν νεανίδων τῆς πόλεως Λονδίνου.

Ἀλλὰ τέλος, ἐνῶ κατὰ σύστημα κατεδίκαζον ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐξομολογήσεως ἀθλίου προϊόντος· τῆς δεισιδαιμονίας, συνειδότες οἱ δικασταὶ πόσον ὀλίγον βαρύνει αὐτὴ εἰς τῆς δικαιοσύνης τὴν τρυάνην, ἐκήρυξαν θώους κατηγορουμένους, οἵτινες δι' ἐξομολογήσεως λίαν ἐπισήμῃ προϋτιθεντο ἐκ πεποιθήσεως νὰ ἐνοχοποιήσωσιν αὐτοὶ ἑαυτοὺς, καθόσον ὡς ἀσθενεῖς κεφαλὰι κατελαμβάνοντο ὑπὸ τοῦ τρόμου τῆς δεισιδαιμονίας καὶ ἐπίστευον εἰλικρινῶς ὅτι δαίμονες καὶ φαντάσματα κατεδίωκον αὐτούς.

Καὶ ὅμως πόσον αἶμα ἐπότισε τὴν Εὐρώπην πρὶν ἢ παραδεχθῇ ἀρχῇ τοιαύτη, καὶ πρὶν ἐννοηθῇ ἡ τῆς μαγείας δυστυχὴς ἀποπλάνησις, διότι εὐθὺς ἅμα ἐπρόκειτο περὶ καταστροφῆς πολιτικοῦ τινος ἐχθροῦ μικροῦ ἢ μεγάλου, ἀσθενοῦς ἢ ἰσχυροῦ, σύντομος μόνον ἤρκει καταγγελία περὶ πράξεως μαγικῆς· καὶ ἰδοὺ κατόπιν ἱερεξασταί, δικασταὶ καὶ δῆμιος τοῦ θανάτου ἢ πληγῆς πομπή· ἐξισοσιμείωντο δὲ ὅτι ὁ δῆμιος τῶν μάγων ἐπεδείκνυτο ὀχούμενος ἐφ' ἵππου λαμπροῦ καὶ γενναίου, περιβεβλημένος χρυσοῦν καὶ ἄργυρον, ἐνῶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ διὰ τῆς πολυτελείας τοῦ ἱματισμοῦ καὶ τῶν κοσμημάτων ἐφαίνετο βασίλισσα τῶν λογάδων τῆς εὐγενείας.

Καὶ πολλῶν δὲ ἀτόμων ἐπισήμων ἡ δίκη ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ ἀπέδειξαν ὅτι οἱ κατήγοροι αὐτοὶ ἠπίστουν καθόλου εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἐγκλήματος τοῦ παρ' αὐτῶν προσαπτομένου εἰς τοὺς ἐχθρούς των· ἀλλ' οὕτως διαδοθείσης τῆς προσβολῆς ἀπὸ τῶν χαμηλῶν εἰς τὰς ὑψηλὰς τάξεις, ὅτε λαμπροὶ εὐπατρίδαι ὑπέκυπτον εἰς τὸ δρέπανον τοῦ φανατισμοῦ, καὶ τὸ μαρτύριον ἀπέσπα ἐκ τῶν σπλάγχων αὐτῶν τὰ μυστήρια τῆς οἰκογενείας, πρὸς πολιτικὸν σκοπὸν βαρβάρων ἡγεμόνων, αἱ τάξεις αἱ ὑψηλὰι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ μένωσιν ἀπλοὶ θεαταὶ τῶν βασάνων, ὅσαι ψυχρῇ τῇ αἰ-